

РЕШЕНИЕ

№ 3993

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. Н. С.

при участието на секретаря Б. ХР. Р.
като разгледа докладваното от М. Н. С. Гражданско дело № 20231110110253
по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от ЗЕАД „***“ ЕАД срещу ЗАД „***“ АД, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1589,53 лв., с включени 25 лв. ликвидационни разноски, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ за вреди настъпили от пътнотранспортно произшествие на 02.07.2021 г. в гр. ***, в района на между ул. „***“ и ул. „***“, причинени виновно и противоправно от водача на МПС „Мерцедес“, модел „В200“, с рег. № ***, чиято „Гражданска отговорност“ към датата на събитието е била застрахована при ответника.

Ищецът твърди, че на 02.07.2021 г. в гр. ***, между ул. „***“ и ул. „***“, е настъпило ПТП по вина на водача на МПС „Мерцедес“, модел „В200“, с рег. № ***, който поради недостатъчен контрол върху управлението от него лек автомобил и несъобразяване на поведението си с останалите участници в движението удря движещия се по ул. „***“ и завиващ наляво лек автомобил марка „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, вследствие на което на последния са причинени имуществени вреди. Твърди, че към датата на ПТП лек автомобил марка „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, е имал сключена имуществена застраховка „Булстрад Каско Стандарт“, обективирана в застрахователна полица № ***/***Г., валидна към датата на застрахователното събитие. Сочи, че в причинна връзка с това ПТП са нанесени вреди на застрахования при него автомобил. Твърди, че щетите са отстранени в доверен сервиз, като за извършения ремонт застрахователят е платил обезщетение 1564,53 лв. и е извършил ликвидационни разходи в размер на 25 лв., поради което сочи, че в негова полза е възникнало регресно вземане за платеното обезщетение в размер на 1589,53 лв. спрямо ответника като застраховател на гражданската отговорност на делинквента. Поддържа, че до ответника е изпратена регресна покана за заплащане на процесната сума, но претенцията останала неизплатена. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника ЗАД „***“ АД, с който оспорва иска по основание и размер. Оспорва механизма на настъпване на процесното ПТП, наличието на причинно – следствена връзка между процесното ПТП и твърдяните вреди, както и наличието на виновно и противоправно поведение от страна на водача на увреждащия автомобил. Излага съображения за изключителна вина на водача на застрахования при ищеца автомобил, евентуално твърди съпричиняване от негова страна, като сочи, че процесното ПТП е случайно деяние. Оспорва и размера на вредите, като счита същия за прекомерно завишен. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 411 от КЗ.

По иска с правно основание чл. 411 КЗ в тежест на ищеца е да установи, наличието на валидно сключен договор за имуществено застраховане между него и собственика на увредения автомобил, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, че в изпълнение на договорното си задължение е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди, които са настъпили в пряка причинно-следствена връзка с процесното ПТП.

При установяване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да обори презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 ЗЗД на водача на застрахования при него автомобил, както и да докаже възраженията си, в това число възражението си за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, като докаже в условията на пълно и главно доказване противоправно поведение на водача на лек автомобил марка „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, което е в причинна връзка с уврежданията на този автомобил.

С оглед становището на ответника и на основание чл. 153 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване по делото (с доклада) са отделени следните обстоятелства: наличието на валидно правоотношение по договор за имуществена застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ между ищцовото дружество и собственика на увредения автомобил към момента на реализиране на риска; наличието на валидно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между ответното дружество и собственика на МПС „Мерцедес“, модел „В200“, с рег. № ***; настъпването на ПТП на 02.07.2021 г. в гр. *** със сочените в исковата молба участници; изплащане от страна на ищцовото дружество на застрахователно обезщетение по процесната застраховка „Булстрад Каско Стандарт “ в сочения в исковата молба размер.

От приетия като писмено доказателство по делото двустранен констативен протокол за ПТП от 02.07.2021 г. се установява, че на посочената дата около 15:40 часа, в гр. ***, на кръстовището на между ул. „***“ и ул. „***“, е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „Мерцедес“, модел „В200“, с рег. № ***, управляван от В. К., и лек автомобил „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, управляван от В. К.. Отражена е схема на произшествието, с което е обозначена зоната на удара, както и видимите щети по МПС, като за лек автомобил „Мерцедес В200“ е посочено калник и броня, а за лек автомобил „Рено Каптур“ – предна врата, задна врата, преден праг, заден праг. Протоколът е подписан от двамата водачи, като В. К. е посочил в частта „забележка“, че вината за настъпването на ПТП е негова. Двустранният констативен протокол представлява частен свидетелстващ документ, съставен от лица, трети на процеса. Освен формална доказателствена сила, която в случая не е опровергана, документът няма друга призната от процесуалния закон сила на доказване, т. е. не обвързва по задължителен начин съда да приеме за верни описаните в протокола факти. Документът обаче има доказателствена стойност и същата се определя от

съда по вътрешно убеждение – съобразно останалите доказателства, съобразно повода за съставяне на документа и др. В случая, двустранният протокол е съставен на основание чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗДвП – с цел да удостовери причините за настъпване на ПТП, когато между участниците няма спор по тях. Процесният протокол е подписан от участниците, без възражения, като съдържа и изрично признание на водача на лек автомобил Мерцедес“, модел „B200“, с рег. № *** относно неговата вина за настъпване на процесното произшествие и механизма според отразената схема. В случая се касае за извънсъдебно признание на неизгоден факт, което следва да бъде преценявано от съда с оглед на всички обстоятелства по делото.

Механизмът на процесното ПТП, описан в протокола кореспондира изцяло с показанията на разпитаната свидетелка В. К.. От тях се установява, че при извършване на маневра ляв завой към ул. „****“, автомобилът ѝ бил ударен от идващия от същата улица и завиващ надясно лек автомобил. Поддържа, че ударът настъпил точно на завоя, като двата автомобила не успели да се разминат поради ограниченото разстояние между тях. Пояснява, че другият автомобил бил изнесен напред, както и че в неговото платно за движение била разположена кофа за боклук, която ограничавала видимостта. Твърди, че управляваното от нея МПС било в своята пътна лента. Добавя, че другият автомобил се движел с много ниска скорост. Твърди, че между водачите не е имало спор за това кой е виновен.

За установяване механизма на ПТП в производството са събрани гласни доказателства и чрез разпита на св. В. А. К., водачът на лек автомобил „Мерцедес“, модел „B200“, с рег. № ***. Свидетелят разказва, че имал работа в района. Излизайки от блока, завил надясно, след което се престоил, за да направи десен завой, но в този момент, друг автомобил, завиващ наляво, го ударил. Посочва, че в момента на удара управляваният от него лек автомобил се намирал в покой. Твърди, че ударът между двете МПС настъпил в неговото платно за движение. Посочва, че заедно с водача на другия лек автомобил съставили двустранен констативен протокол за пътнотранспортно произшествие, при което не са спорили по отношение на вината за настъпване на последното. Поддържа, че върху платното за движение от дясна страна се намирали единствено паркирани автомобили. Твърди, че управляваният от него лек автомобил се намирал в своето пътно платно, но по-вляво. Посочва, че ударът е настъпил преди кръстовището.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелката В. К., тъй като същите са основани на преки и непосредствени впечатления, същите са ясни, последователни, логични и кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал. Същевременно съдът не кредитира показанията на свидетеля В. К., в частта им относно обстоятелствата, при които е настъпил ударът, тъй като същите не се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства, в т.ч. заключението на съдебно-автотехническата експертиза. Твърденията на свидетеля К., че ударът е настъпил в неговото платно за движение, се опровергават от показанията на другия разпитан по делото свидетел – св. П., както и от заключението на САТЕ. Ето защо показанията на свидетеля К. съдът оценява като такива, които не могат да служат като достоверна основа за изграждане на фактическите констатации на съда.

По делото е изслушано заключение на съдебно-автотехническа експертиза и допълнителна такава, неоспорено от страните и което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. От него се установява, че от техническа гледна точка може да се направи извод, че причината за настъпване на произшествието е поведението на водача на лек автомобил Мерцедес“, модел „B200“, с рег. № ***, който при маневра десен завой не осигурява безопасна странична дистанция, вследствие на което реализира ПТП с движещия се по ул. „****“ и извършващ маневра ляв завой в посока „****“ лек автомобил „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***. Вещото лице посочва, че ул. „****“ е съставена от две ленти за движение, разделени с непрекъсната линия, която преминава в прекъсната в района на

кръстовището с ул. „****“, като липсва хоризонтална и вертикална маркировка в района на процесното ПТП. Експертът посочва още, че ул. „****“ е съставена от две ленти за движение без разделителна линия, като липсва хоризонтална пътна маркировка. Вертикалната маркировка е съставена от пътен знак „Б-1“ („Пропусни движещите се по пътя с предимство!“) и пътен знак „Г-2“ („Движение само надясно след знака“) от дясно на пътното платно. Съобразно доказателствата по делото, експертът е приел, че контактът между двете МПС-та е настъпил по дължината на платното за движение – на ул. „****“ в района на кръстовището с ул. „****“, считано по посока на движение на лек автомобил „Рено Каптур“, а по широчината на пътното платно – на около 2,72 м вляво от десния край на пътното платно на ул. „****“, считано по посока на движение на лек автомобил „Мерцедес Б-200“. Вещото лице е посочило, че широчината на ул. „****“ е приблизително 9 метра, като ако има паркирани превозни средства от двете страни на улицата на около 10 сантиметра от тротоара, свободното пространство за движение на превозни средства е около 5 метра. Според констатациите в заключението това пространство позволява разминаване на два автомобила без да настъпи съприкосновение с тях. Ако обаче има спрели превозни средства непосредствено преди кръстовището, от дясната страна, е възможно водачът на лек автомобил „Мерцедес Б200“, при заобикалянето им да пресече мислената линия, която разделя пътното платно на две ленти и да навлезе в лентата за насрещно движение преди и в самото кръстовище. Според експертното мнение водачът на лек автомобил „Мерцедес В200“, с рег. № ***, е имал възможност да предотврати настъпването на процесното ПТП, ако при маневрата за десен завой е осигурил достатъчно безопасно странично разстояние при разминаване с извършващия маневрата ляв завой лек автомобил „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, както и при наличие на пътен знак „Б-1“ („Пропусни движещите се по пътя с предимство“, е пропуснал лек автомобил „Рено“, модел Каптур“ да извърши маневрата за ляв завой, след което безпроблемно завърши своята маневра за десен завой. Съгласно експертното заключение всички увреждания по лек автомобил „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие.

От гореизложената доказателствена съвкупност, съдът приема, че по делото е доказано, че поведението на водача на лек автомобил „Мерцедес“, модел „В200“, с рег. № ***, е било противоправно /в нарушение на чл. чл. 13, ал. 1 ЗДвП, вр. чл. 45 от Правилника за прилагане/. Това е така, тъй като същият е следвало преди да започне маневра за ляв завой да пропусне движещия се по път с предимство и извършващ маневра ляв завой лек автомобил „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, осигурявайки безопасно странично разстояние при извършване на маневрата.

Направеното от ответника възражение, че в случая се касае за случайно деяние, съдът намира за неоснователно. Съгласно чл. 15 НК не е виновно извършено деянието, когато деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественонеопасните последици (случайно деяние). Следователно, за да бъде изключено виновното поведение на водача е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: първо, деецът да е съобразил предписанията на правно регламентираната дейност, която осъществява при управление на МПС и второ, да са налице условията, при които той да е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на вредните последици. В случая от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства – писмени и гласни такива, както и от заключението на САТЕ се установява, по категоричен начин, че водачът на лек автомобил „Мерцедес Б200“ е нарушил правилата за движение по пътищата като при извършване на маневра за десен завой не е пропуснал движещия се по път с предимство и завиващ на ляво лек автомобил „Рено“, модел Каптур“. Обстоятелството, че на пътното платно, в лентата за движение на лек автомобил „Мерцедес Б200“ е имало паркирани превозни средства, както и кофа за боклук, не променя този извод. С оглед общия правен принцип, че никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение, делинквентът не би могъл да се позове успешно на случайно деяние по смисъла

на чл. 15 от НК, щом е допуснал нарушения на правилата за движение, намиращи се в пряка причинна връзка с настъпилia вредоносен резултат, вследствие на които нарушения сам се е поставил в невъзможност да предотврати настъпването на общественoопасните последици.

Съдът намира за недоказано и направеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилia вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие/. Приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. Застъпеното становище в трайната практика на ВКС /решение № 45/15.04.2009 г. по т. д. № 525/2008 г. по описа на II т. о.; решение № 58/29.04.2011 г. по т. д. № 623/2010 г. по описа на II т. о. и др. /, че приносът трябва да е конкретен - да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетичен и предполагаем, сочи, че обстоятелствата, които навежда страната и на които основава възражението си по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, също трябва да са конкретни.

В случая по делото не са събрани никакви доказателства, от които да се установява, че поведението на водача на лек автомобил „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, обективно е способствало за вредоносния резултат, като е създало условия или е улеснил неговото настъпване. Тъкмо обратното, видно от показанията на разпитаната свидетелка К.-П. и от заключението на съдебно-автотехническата експертиза, водачът на лек автомобил „Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, се е движил правомерно, в своята лента за движение и със съобразена с пътните условия скорост.

От представените по делото писмени доказателства – опис на претенция № ***/***/*** г., опис-заключение по претенция № ***-***-***/***/*** г., след извършен оглед и оценка на щетите по застрахования автомобил, се установява, че ищецът е определил застрахователно обезщетение в размер на 1564,53лв., изплатено с платежно нареждане от 15.06.2022 г. на автосервиза, извършил ремонта на застрахования автомобил.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че в полза на ищеца е възникнало регресно вземане за платеното застрахователно обезщетение.

Обемът и съдържанието на суброгационното вземане на застрахователя по имуществената застраховка спрямо прекия причинител на вредите, респ. срещу неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“, са изрично определени в чл. 411 КЗ, според който застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на увреденото застраховано лице до размер на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разходи за определянето му. Обезщетението трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие, като то не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество /чл. 400, ал. 1 КЗ/, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка /чл. 400, ал. 2 КЗ/. Разпоредбата на чл. 411, ал. 1 КЗ изрично включва в размера на платимото по регресен път обезщетение обичайните разноси, направени за определяне на заплатеното обезщетение. Според споделяната от настоящия

състав константна практика на ВКС /решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г., II ТО на ВКС, решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТО, решение № 115/09.07.2009 г. по т. д. № 627/2008 г., II ТО на ВКС и др./ при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователно обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, без да е обвързан от минималните размери по методиката към Наредба № 24/2006 г. на КФН.

Съгласно заключението на съдебно-автотехническата експертиза стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил Рено“, модел Каптур“, с рег. № ***, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 1844,90 лв., а изчислена на база цени на алтернативни доставчици – 1654,28 лв. Така определената от експерта стойност включва стойността на новите части, демонтаж и монтаж на увредените детайли, възстановяване на увредените детайли, боядисване, камера и труд.

С оглед изложеното, и при зачитане на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес – чл. 6, ал. 2 ГПК, искът с правно основание чл. 411 КЗ се явява основателен в пълния предявен размер от 1589,53 лв., с включени 25 лв. обичайни ликвидационни разноски. Като законна последица от уважаване на иска за главница, върху същата следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.02.2023 г. до окончателното плащане.

По разноските:

Предвид изхода на спора на ищеца „ЗЕАД ****“ АД следва да се присъди, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 871,59 лв. – разноски по делото, от които 63,59 лв. – държавна такса, 200 лв. – депозит за съдебно-автотехническа експертиза, 100 лв. – депозит за допълнителна съдебно-автотехническа експертиза, 50 лв. – депозит свидетел, и 458 – адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАД ****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, бул. „****“ № ***, да заплати на ЗЕАД „****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, район „****“, пл. „****“ № ***, на основание чл. 411 КЗ сумата от 1589,53 лв., с включени 25 лв. ликвидационни разноски, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ за вреди настъпили от пътнотранспортно произшествие на 02.07.2021 г. в гр. ***, ведно със законната лихва, считано от 27.02.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „ЗАД ****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, бул. „****“ № ***, да заплати на ЗЕАД „****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, район „****“, пл. „****“ № ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 871,59 лв. – сторените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____